

OZZY OSBOURNE

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ

ΣΕΙΡΑ: Βιογραφίες

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τελευταία τελετουργία**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Last Rites

Από τις Εκδόσεις Sphere, Μεγάλη Βρετανία 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ozzy Osbourne

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιάννης Νένης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Hannah Wood – LBBG

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Ozzy Osbourne, 2025

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Ross Halfin

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-618-01-6349-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Τηλ.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

OZZY OSBOURNE

ΜΕ ΤΟΝ
CHRIS AYRES

**ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ**

Μετάφραση: Γιάννης Νένης

Με ρωτάνε διάφοροι, αν μπορούσες να τα κάνεις όλα από την αρχή, γνωρίζοντας αυτά που ξέρεις τώρα, θα άλλαζες κάτι; Κι εγώ τους λέω, όχι, ρε, ούτε γι' αστείο. Αν ήμουν καθαρός και νηφάλιος, δε θα ήμουν ο Όζι. Αν έκανα κανονικά, λογικά πράγματα, δε θα ήμουν ο Όζι.

Ωστόσο, ναι, γαμήθηκε πολύ η φάση με αυτό που συνέβη.

Αλλά, όταν έχεις φτάσει στα εβδομήντα, δεν παθαίνεις απλώς ένα κρυολόγημα ή ένα στραμπούληγμα στον αστράγαλο, έτσι δεν είναι; Γαμιέται ο Δίας. Και αν έχεις ζήσει τη ζωή που έζησα εγώ, γαμιέται ο Δίας στο τετράγωνο.

Κοίτα, και αύριο να τελειώσω, δε θα έχω παράπονο. Έχω γυρίσει όλο τον κόσμο. Έχω δει πολλά πράγματα. Έχω γνωρίσει φοβερούς ανθρώπους: τον βασιλιά Κάρολο, τη βασίλισσα Ελισάβετ, προέδρους, ηθοποιούς, διασημότητες, κάποιους πραγματικά υπέροχους θαυμαστές. Έχω κάνει καλά πράγματα. Έχω κάνει και κακά.

Όμως αυτή τη στιγμή δεν είμαι έτοιμος να πάω πουθενά. Μπορεί να έχω φυράνει, αλλά ακόμη δεν τα 'χω χάσει τελείως... ή, τέλος πάντων, όσα μυαλά είχα ποτέ. Είναι ωραίο να είσαι ζωντανός. Μου αρέσει. Θέλω να είμαι εδώ με την οικογένειά μου. Και περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο, είμαι χαρούμενος που επέστρεψα εκεί απ' όπου ξεκίνησαν όλα – στο Άστον, στο Μπέρμιγχαμ.

*Το 2003, όταν ήμουν πιο διάσημος επειδή έβγαίνα στην τηλεόραση
παρά για την καριέρα μου ως τραγουδιστή, είχα ένα ατύχημα
καβαλώντας τη γουρούνα μου στα χωράφια πίσω από το σπίτι μου
στο Μπάκιγχαμσαϊρ της Αγγλίας.*

*Η μηχανή γύρισε τούμπα και έπεσε πάνω μου, με αποτέλεσμα να σπάσει
ο σβέρκος μου, να προκληθεί κάταγμα σε οκτώ πλευρά μου, να τρυπήσει
ο ένας πνεύμονας και να κοπούν οι αρτηρίες του αριστερού μου χεριού.*

Ήμουν σε κώμα για οκτώ ημέρες.

*Το παλιό, καλό Εθνικό Σύστημα Υγείας ήταν αυτό που με ξανάφτιαξε,
μετατρέποντάς με από τον τύπο που τραγουδούσε το «Iron Man»
σε σιδερένιο άνθρωπο κυριολεκτικά, με τον ώμο και τη σπονδυλική μου
στήλη να κρατιούνται στη θέση τους με μεταλλικές πλάκες,
ράβδους και βίδες.*

*Για τα επόμενα δεκαέξι χρόνια δε γινόταν να μη χαμογελάσω κάθε φορά
που ενεργοποιούσα τον ανιχνευτή μετάλλων στο αεροδρόμιο...
Σκεφτόμουν πώς είχα ξεγελάσει τον Θάνατο για άλλη μια φορά.*

Αλλά τον Χάρο δεν τον ξεγελάς, όσο κι αν το θες.

Πάντα κρατάει σκορ.

Κι αργά ή γρήγορα θα σου ζητήσει τον λογαριασμό.

*Αυτό το βιβλίο λέει την ιστορία τού
πώς ήρθε να ζητήσει τον δικό μου.*

Σπόιλερ: Του είπα να πάει να γαμηθεί.

Δεν μπορώ τώρα, είμαι απασχολημένος.

Ο δαίμονας ξυπνά

Λίγο πριν πατήσω τα εβδομήντα, μου ήρθε ξαφνικά μια σκέψη στο μυαλό.

Πότε αρχίζεις να νιώθεις γέρος;

Θέλω να πω, το διάστημα εκείνο ήμουν έξι χρόνια μεγαλύτερος από τον πατέρα μου όταν έφυγε από αυτό τον κόσμο, κι αν με ρωτούσες, θα σου απαντούσα ότι βασικά ένιωθα ακόμη νέος.

Εντάξει, έτρεμαν λίγο τα χέρια και τα πόδια μου λόγω του Πάρκινσον. Επίσης έχανα την ακοή μου. Η βραχυπρόθεσμη μνήμη μου είχε αρχίσει να τα παίζει από το 1992 περίπου. Μπορούσα όμως να τρέχω στη σκηνή του Ντόνινγκτον Παρκ για δύο ώρες, ρίχνοντας αφρό με ένα κανόνι αφρού στο πλήθος. Μπορούσα να τραγουδάω δυνατά τα «War Pigs» και «Crazy Train», χωρίς να χάνω ούτε μία νότα. Και, παρόλο που ένα κομμάτι του εαυτού μου νοσταλγούσε τις τρελές εποχές που ξυπνούσα στη μέση ενός αυτοκινητόδρομου δώδεκα λωρίδων ή έκανα σέρφινγκ στην οροφή ενός ελβετικού τελεφερίκ, ήμουν ευτυχισμένος με το να χαλαρώνω απλώς στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου με τους τετράποδους φίλους μου Γουέσλι, Πικλς, Έλβις και Ρόκι (ο Θεός να τον αναπαύσει) έπειτα από μια συναυλία.

Από πολλές απόψεις, ποτέ πριν δεν ήμουν σε τόσο καλή φυσική κατάσταση. Έριχνα καμιά κλεφτή ματιά στον εαυτό μου στον καθρέφτη και σκεφτόμουν, γαμάω, φαίνομαι καλύτερα *τώρα* από ό,τι στο βιντεοκλίπ για το «Bark at the Moon»... και αυτό ήταν πριν από σαράντα χρόνια! Όχι ότι είναι και τόσο δύσκολο να φαίνεσαι καλύτερα από κάποιον που πίνει τέσσερα μπουκάλια κονιάκ την ημέρα.

Το θέμα είναι ότι το να γερνάς αποδείχτηκε ότι δεν είχε καμία απολύτως σχέση με αυτό που περίμενα.

Όταν μεγάλωνα στο Άστον, ήσουν τυχερός αν κατάφερνες να φτάσεις σε ηλικία συνταξιοδότησης. Τις περισσότερες φορές απλώς έπεφτες ξερός στο πάτωμα του εργοστασίου. Όταν ο πατέρας μου πέθανε γύρω στα εξήντα δύο εξήντα τρία του, σε εμάς τα παιδιά των Όζμπορν αυτό πέρασε στο ντούκου. Για εμάς, ήταν *αρχαίος*. Εκείνα τα χρόνια σχεδόν κανένας δεν έφτανε τα εβδομήντα. Οι λίγοι που τα κατάφερναν ήταν τόσο ταλαιπωρημένοι, που έκαναν τον Γκάνταλφ από τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* να μοιάζει με τον Τιμοτέ Σαλαμέ. Σέρνονταν μέχρι την παμπ και στον δρόμο τούς έπεφταν τα κομμάτια τους.

Αλλά αυτό δεν ίσχυε καθόλου για μένα.

Στα εξήντα εννιά μου, εξακολουθούσα να κάνω περιοδείες σε όλο τον κόσμο. Εξακολουθούσα να κάνω τηλεοπτικές εκπομπές. Εξακολουθούσα να ζω σαν άρχοντα σε μεγάλα σπίτια στο Λος Άντζελες και στο Μπάκιγχαμσαίρ. Και κάθε βράδυ βουτούσα στο κρεβάτι σαν να ήμουν το μικρό παιδί που ζούσε στην οδό Λοτζ 14.

Ούίιιιιιι!...

ΓΚΝΤΟΥΠ.

«ΟΖΙ!!!» φώναζε η γυναίκα μου, η Σάρον. «Γιατί δεν μπορείς να μπεις στο κρεβάτι σαν κανονικός άνθρωπος;»

«Δε θα σου άρεσα αν ήμουν κανονικός».

«Θα σπάσεις το κωλοκρέβατο, βλάκα!»

Χε χε χε.

Ααχχ, ναι... ωραίες εποχές.

Τότε που ο θάνατος έμοιαζε με κάτι που συμβαίνει μόνο στους άλλους ανθρώπους.

Κοιτάζετε, προφανώς δεν είμαι ο πιο κατάλληλος άνθρωπος για να ρωτήσετε για ημερομηνίες ή οτιδήποτε άλλο. Η μνήμη μου έχει τόσο μεγάλες τρύπες, που το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του '80 και σχεδόν όλη η δεκαετία του '90 έχουν χαθεί. Αλλά η αλυσίδα των γεγονότων σε αυτό το βιβλίο ξεκινάει στα τέλη του 2018 –γύρω στον Οκτώβριο, νομίζω–, όταν ήμουν στη μέση αυτού που υποτίθεται ότι ήταν η αποχαιρετιστήρια περιοδεία μου.

Θα πρέπει μάλλον να αναφέρω ότι ονομάστηκε *No More Tours II* (Όχι Άλλες Περιοδείες II). Το αρχικό *No More Tours* ήταν στη δεκαετία του '90, πριν συνειδητοποιήσω ότι δεν μπορείς να περάσεις πολύ χρόνο στον κήπο σου φορώντας γαλότσες χωρίς να τρελαθείς. Αλλά αυτή τη φορά, με τα γενέθλια των εβδομήντα μου χρόνων να πλησιάζουν, ήμουν αποφασισμένος να χαλαρώσω. Η Σάρον μού έλεγε μέχρι και να πάρω μία από εκείνες τις επαύλεις της παλιάς χρυσής εποχής στο Λας Βέγκας όταν θα επέστρεφα. Δεν μπορώ να πω ότι με τρέλαινε η ιδέα να γίνω ο επόμενος Μπάρι Μανίλοου.

Βλέποντάς το τώρα, φυσικά, θα έπρεπε να είχα καταλάβει ότι το πρόγραμμα ήταν αρκετά φιλόδοξο. Εννοώ, εξήντα συναυλίες σε τέσσερις ηπείρους δεν είναι αστείο πράγμα για κανέναν τραγουδιστή, ανεξάρτητα από την ηλικία του. Από τη δική μου πλευρά, όμως, το έβλεπα ως το τελευταίο μου αντίο στους θαυμαστές σε μέρη όπου ήξερα ότι δε θα ξαναπαίξω. Για να είμαι ειλικρινής, πριν ξεκί-

νήσει η περιοδεία, ανησυχούσα μήπως δεν ερχόταν κανείς στις συναυλίες. Είχαν περάσει αρκετά χρόνια από την τελευταία φορά που είχα βγει σε περιοδεία. Απ' ό,τι πίστευα τότε, εγώ δε θα μπορούσα να γεμίσω ούτε μια ντουλάπα, πόσο μάλλον εξήντα μεγάλες αρένες. Αλλά τελικά η περιοδεία *No More Tours II* αποδείχτηκε απόλυτα επιτυχημένη. Από την Πόλη του Μεξικού μέχρι τη Μόσχα, το Τορόντο και το Σάο Πάολο, όλες οι συναυλίες ήταν sold out. Και η όλη ατμόσφαιρα, από τη σκηνογραφία μέχρι τη διάθεση του κοινού, ήταν κάτι το μοναδικό.

Κάθε βράδυ, πριν βγω να τραγουδήσω, εικόνες από τη ζωή μου προβάλλονταν σε μια τεράστια οθόνη πάνω από τη σκηνή. Μια παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία μου ως παιδιού, με κοντά ακόμη παντελονάκια, που φοβόμουν τη σκιά μου. Μια έγχρωμη φωτογραφία μου με τους Black Sabbath, φορώντας ένα σουέτ πουκάμισο με κρόσσια και ένα κολιέ που στην πραγματικότητα ήταν ένα μικροσκοπικό κουταλάκι για κοκαΐνη. Στη σκηνή με τον σπουδαίο Ράντι Ρόουντς –να έχεις την ευλογία του Θεού, Ράντι, όπου κι αν είσαι– για την προώθηση του *Blizzard of Ozz*. Όλα αυτά αναμειγνύονταν με εφέ από φλόγες και αποσπάσματα από το βιντεοκλίπ του «No More Tears», με φόντο μια χορωδία που τραγουδούσε το *Carmina Burana* του Καρλ Ορφ.

NTA, NTA, NTA-NTA!!

NTA, NTA, NTA-NTA!!

NTA-NTA-NTA NTAAAAAA NTAAAAAA, NTA NTA!!!

Και τότε έβγαινα εγώ τρέχοντας από τα παρασκήνια φορώντας έναν μακρύ μοβ μανδύα, ενώ ο Ζακ Γουάιλντ ξεκινούσε το εναρκτήριο ριφ του «Bark at the Moon», με τα μαλλιά του κάτω, τα πό-

δια του ανοιχτά, μοιάζοντας με Βίκινγκ που ετοιμάζεται να βάλει φωτιά σε ένα χωριό. Πιστέψτε με, κανένα ναρκωτικό στον κόσμο δεν πλησιάζει αυτό το είδος ευφορίας. Το ξέρω καλά, τα έχω δοκιμάσει όλα.

Ακόμα και οι κριτικές ήταν καλές, κάτι που με φρίκαρε λίγο. Οι κριτικοί είχαν μισησει όλα όσα είχα κάνει μέχρι τότε, οπότε, αν είχαν αλλάξει γνώμη τώρα, ίσως έκανα κάτι λάθος. Αλλά δε με ένοιαζε, εγώ περνούσα πάρα πολύ ωραία.

Αυτό που το έκανε ακόμα πιο ξεχωριστό ήταν η απουσία οποιασδήποτε έντασης στα παρασκήνια. Θέλω να πω ότι ο Ζακ δεν είναι μόνο ένας από τους καλύτερους κιθαρίστες που υπάρχουν αλλά και ένας από τους πιο αγαπητούς και πιο προσγειωμένους τύπους που θα συναντήσετε ποτέ. Πολλοί άνθρωποι σε αυτή τη δουλειά θέλουν να σε ξέρουν μόνο όταν είσαι στην κορυφή. Αυτό δεν ισχύει για τον Ζακ. Πάντα ήταν δίπλα μου, ό,τι και να συνέβαινε, χωρίς να κάνει ερωτήσεις. Στην πλατφόρμα για τα ντραμς, στο μεταξύ, ήταν ο Τόμι Κλουφέτος, ένας τύπος που, όταν λέει ότι περνάει καλά, εννοεί ότι πηγαίνει στο γυμναστήριο και κοιμάται νωρίς. Ο Τόμι με κρατάει μακριά από μπελάδες εδώ και χρόνια. Στο μπάσο ήταν ο Ρομπ «Μπλάσκο» Νίκολσον, που έχει σταθεί στο πλευρό μου όσο και ο Τόμι. Και στα πλήκτρα, ο Άνταμ Γουέικμαν, του οποίου τον πατέρα, τον Ρικ, τον γνωρίζω από τότε που έπαιζε στο «Sabbra Cadabra» των Black Sabbath – με αμοιβή δύο μισόλιτρα Directors πικρή. Δε νομίζω ότι θα αποκαλύψω κανένα εθνικό μυστικό αν πω ότι ο Ρικ ήταν λίγο μεθύστακας τότε. Γι' αυτό τα πηγαίναμε τόσο καλά.

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι το *No More Tours II* ήταν σαν να ήμασταν με την οικογένειά μας. Και οι φαν φαινόταν να διασκεδάζουν εξίσου μ' εμάς. Κάθε βράδυ άκουγα δεκάδες χιλιάδες κόσμο να

τραγουδούν τους στίχους όλων των τραγουδιών, από το «Fairies Wear Boots» μέχρι το «Crazy Train». Σκέτη μαγεία, φίλε.

Αλλά, όπως πάντα με μένα, ο διάβολος ήταν μόνο λίγα βήματα πιο πίσω μου.

Σε εκείνη τη φάση ήμουν νηφάλιος περίπου πέντε χρόνια. Δεν το βγάζω από την κεφαλα μου αυτό το νούμερο, έχω μια εφαρμογή στο κινητό μου που μου λέει ακριβώς πόσος χρόνος έχει περάσει. Από τη μεριά μου, οι αλυσίδες είχαν πια σπάσει. Το ίδιο όμως λένε όλοι οι εθισμένοι στον εαυτό τους. Και τότε η φωνή του εθισμού αρχίζει να σου μιλάει και ακούγεται ακριβώς όπως εσύ, και δεν μπορείς να καταλάβεις τη διαφορά. Είναι παράξενο να έχεις μια αρρώστια που να σου λέει συνέχεια ότι δεν έχεις καμία αρρώστια. Και πριν καλά καλά το καταλάβεις, σε έχει πείσει να πιεις μια γουλιά από αυτό ή να τραβήξεις μια τζούρα από το άλλο. Και μετά βρίσκεσαι στη φυλακή ή απένταρος ή νεκρός ή σε έχει παρατήσει η γυναίκα σου... ή όλα αυτά μαζί.

Το να είσαι εθισμένος είναι σαν να κουβαλās μια βόμβα που δεν μπορείς ποτέ να αφήσεις κάτω. Πάρτε για παράδειγμα αυτό τον τύπο από τη σειρά *Τα φιλαράκια*, τον Μάθιου Πέρι. Ερχόταν μια εποχή στο σπίτι μας για συναντήσεις των Ανώνυμων Αλκοολικών ή τουλάχιστον έτσι μου λέει η γυναίκα μου. Ο πιο αστείος και πιο ταλαντούχος τύπος. Και προσπαθούσε πολύ σκληρά να μείνει στον ίδιο δρόμο. Όσπου μια μέρα άκουσε τον εθισμό του να του λέει ότι δεν πειράζει να μεθύσει, και αυτό ήταν – τέλος του παιχνιδιού. Λυπήθηκα πολύ όταν είπαν ότι τον βρήκαν στο τζακούζι του αναίσθητο, με κεταμίνη στον οργανισμό του. Είχε δώσει τα πάντα για να μείνει καθαρός. Αλλά αυτό δεν έφτανε.

Για μένα, ήταν περίπου την εποχή του άλμπουμ 13 των Black Sabbath –το 2012, νομίζω– όταν ξανακύλησα για τελευταία φορά. Δεν ξέρω να σας πω γιατί συνέβη αυτό, παρά μόνο ότι ήμουν φτιαγμένος φουλ και με κυβερνούσε ο εγωισμός μου. Το πρώτο σημάδι του προβλήματος ήταν το ότι αγόρασα μία Ferrari 458 Italia με ένα περιτύλιγμα που την έκανε να μοιάζει με βομβαρδιστικό αεροπλάνο αόρατο στα ραντάρ. Μετά αγόρασα άλλη μία, αλλά αυτή τη φορά ήταν ένα από τα καλιφορνέζικα μοντέλα κάμπριο σε μεταλλικό ανθρακί χρώμα. Και τα δύο ήταν υπέροχα αυτοκίνητα. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι δεν είχα άδεια οδήγησης και δεν είχα μάθει ποτέ να οδηγώ. Αλλά με τη βοήθεια του τότε βοηθού μου σύντομα άρχισα να τα καταφέρνω... αν και νομίζω ότι του προκάλεσα λίγη διαταραχή μετατραυματικού στρες στη διαδρομή.

Δεν ξέρω πότε ακριβώς συνέβη, αλλά κάποια στιγμή αποφάσισα ότι θα μπορούσα να αντέξω ένα ποτό. Ίσως ένα μισόλιτρο Guinness. Ονειρεύομαι την Guinness σχεδόν κάθε βράδυ. Το λατρεύω, ρε γαμώτο, αυτό το πράμα, είναι σαν να πίνεις ένα ποτήρι πουτίγκα. Το πρόβλημα είναι ότι και το ένα είναι πάρα πολλά, ενώ και δέκα δεν είναι αρκετά. Και το πρώτο πράγμα που θέλω ύστερα από μια Guinness είναι να πάω να βρω λίγη κόκα. Η κοκαΐνη είναι η καλύτερη φίλη του αλκοολικού, γιατί μπορείς να πίνεις όλη μέρα μαζί της. Αλλιώς το αλκοόλ θα σε γονατίσει. Αλλά φυσικά, όταν φεύγει η επίδραση της κόκας, έρχεται η κατάπτωση, την οποία μπορείς να αντιμετωπίσεις μόνο με χάπια. Καλά... ή με χάπια ή με περισσότερη κόκα. Αυτό όμως μπορείς να το κάνεις μόνο για λίγο, μέχρι να σου έρθει ένας ωραίος, μακρύς υπνάκος.

Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι ότι επιστρέψαμε στο Μπάκιγχαμσαϊρ και αγόρασα άλλον ένα πύραυλο με ρόδες, αυτή τη φορά ένα Audi R8. Τότε μπορούσα πια να οδηγώ νόμιμα, γιατί κατάφε-

ρα να περάσω τις εξετάσεις μου στο Λος Άντζελες, οι οποίες είναι της πλάκας σε σχέση με τις αντίστοιχες στην Αγγλία. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να οδηγήσεις γύρω από το τετράγωνο σε μια περιοχή εκεί στο Χόλιγουντ και να μην τρακάρεις πουθενά. Δε σε βάζουν καν να παρκάρεις, πόσο μάλλον να ξεκινήσεις σε ανηφόρα. Είναι εντελώς γελοίο. Στο Λος Άντζελες δεν ξέρουν καν τι είναι η εκκίνηση σε ανηφόρα, τα αυτοκίνητα εκεί δεν έχουν πεντάλ συμπλέκτη.

Να με, λοιπόν, πίσω στην Αγγλία με την καλιφορνέζικη άδεια οδήγησης, τρέχοντας σαν τρελός με το R8, ενώ η Σάρον ήταν στο Λος Άντζελες για τις τηλεοπτικές υποχρεώσεις της. Και φυσικά ξέφυγα τελείως, μπλέχτηκα με γυναίκες και τρέλες. Τα πράγματα πήραν πολύ άσχημη τροπή, πολύ γρήγορα.

Τελικά, η Σάρον αρχίζει να υποψιάζεται κάτι και τηλεφωνεί στον αγαπημένο μου φίλο Μπίλι Μόρισον – είναι ο κιθαρίστας της μπάντας του Μπίλι Άιντολ και ο μέντοράς μου στους Ανώνυμους Αλκοολικούς. Αυτός παίρνει τη νυχτερινή πτήση από το Λος Άντζελες για το Χίθροου, οδηγεί μέχρι το Μπάκιγχαμσαϊρ και βρίσκει στο R8 ένα σημείωμα από έναν έμπορο ναρκωτικών από το Χάι Γουάικομπ.

Μέχρι σήμερα, δεν έχω καμία απολύτως ανάμνηση ότι πήγα ποτέ στο Χάι Γουάικομπ, αν και είναι ταιριαστό όνομα για μέρος όπου μπορείς να πας να αγοράσεις κοκαΐνη. Αυτό είναι το πρόβλημα με το να είσαι εθισμένος, ζεις σε δύο κόσμους. Στον κόσμο της μέθης και στον κόσμο της νηφαλιότητας. Και ό,τι συμβαίνει στον έναν μοιάζει με μισοξεχασμένο όνειρο στον άλλο.

Με λούζει κρύος ιδρώτας και νιώθω φρίκη με το που σκέφτομαι τι έκανα όταν ήμουν μεθυσμένος. Είναι σαν κάποιος να περπατάει επάνω στον τάφο μου. Να τρέχω με μια Jaguar XJ12 σε μια τυφλή στροφή σε έναν επαρχιακό δρόμο, που χωράει μόλις ενάμισι αυτοκίνητο. Να προσπαθώ να στραγγαλίσω τη Σάρον, τη γυναίκα που

αγαπώ, νομίζοντας ότι ήταν ο διάβολος. Να βάζω φωτιά στον εαυτό μου περισσότερες φορές από όσες μπορώ να θυμηθώ. Να κουμπώνω χάπια Clonopin σαν να ήταν καραμέλες. Να χτυπάω έναν τύπο στο πρόσωπο με ένα ποτήρι μπίρας. Προφανώς, πήγε στο νοσοκομείο, αλλά τελικά ήταν εντάξει. Είναι τόσο γαμημένα εύκολο να σκοτώσεις κάποιον στον κόσμο των μεθυσμένων. Σπρώχνεις κάποιον, χτυπάς κάποιον, δεν έχεις ιδέα τι σκατά ιατρικά προβλήματα έχει, πώς θα πέσει, πού θα χτυπήσει καθώς πέφτει. Είσαι προσωρινά παράφρων. Κι όταν είσαι πίσω από το τιμόνι, το μόνο που χρειάζεται για να συμβεί μια τραγωδία είναι ένα τρακτέρ, ένας ποδηλάτης, κάποιος που βγάζει βόλτα τον σκύλο του.

Έχω πέσει μέσα από στέγες. Έχω πέσει πάνω από στέγες. Έχω ξυπνήσει στο Range Rover μου στην είσοδο του σπιτιού μου με παγάκια στη μύτη και το τζιν μου μούσκεμα από ούρα. Πήγαινα τότε στο μπαρ της περιοχής μου, το Χαντ & Κλίβερ, μόλις εκατό μέτρα μακριά από το σπίτι μου, το Μπούλρας Κότατζ στο Ράντον Γκριν, κοντά στο Στάφορντ. Μια φορά κάποιος αναγκάστηκε να βγει και να ρίξει επάνω μου έναν υπνόσακο, γιατί δεν μπορούσαν να με βγάλουν από το αυτοκίνητο και τα χείλη μου είχαν μελανιάσει.

Αν μια γάτα έχει επτά ζωές, εγώ πρέπει να έχω τριάντα τρεις.

Φυσικά, πέρασα υπέροχα στον κόσμο των μεθυσμένων.

Και οι μεθυσμένοι φίλοι μου από όλο τον κόσμο ήταν η πιο αστεία παρέα που θα μπορούσατε να συναντήσετε. Ο Ντέιβ Τάνγκι, ο συγκολλητής που έγινε τεχνικός περιοδείας και μετά προσωπικός βοηθός. Ο Τσάρλι Κλάπαμ, ο πωλητής φρούτων και λαχανικών. Ο Ντένις ΜακΚάρτεν, ο Μπάρι Ντάνερι, ο Ντον ΜακΚάι, ο Μπόμπι Τόμσον, ο Κρις Σέτζγουικ – όλοι τους, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ασχολούνταν με τη μουσική. Ήξερες ότι ήσουν μέλος της παρέας όταν ξυπνούσες ύστερα από μια νύχτα με πολύ ποτό και ανακάλυ-

πτες ότι σου έλειπε ένα φρύδι. Εκείνη η στιγμή που κοιτάζεσαι στον καθρέφτη και συνειδητοποιείς ότι μοιάζεις εντελώς σκατά, αλλά δεν μπορείς με τίποτα να καταλάβεις γιατί... είναι απλώς ανεκτίμητη, φίλε. Χάρη σ' αυτούς τους τύπους ξέρω ακριβώς πόσο καιρό παίρνει για να ξαναμεγαλώσει ένα φρύδι που το έχεις ξυρίσει. Τρεις εβδομάδες. Που είναι περισσότερο από όσο ακούγεται, πιστέψτε με. Ο πιο αστείος από όλους αυτούς τους τύπους ήταν ο παλιός μου φίλος Πιτ Μέρτονς. Είχε το πιο κοφτερό χιούμορ από οποιονδήποτε άλλο έχω γνωρίσει, με το πρόσωπό του εντελώς ανέκφραστο.

Τώρα έχει πεθάνει, ο Θεός να τον αναπαύσει. Όλοι τους έχουν πεθάνει. Καρκίνος του φάρυγγα. Ηπατική ανεπάρκεια. Καρδιακές προσβολές. Ό,τι θες.

Γιατί εγώ είμαι ακόμη εδώ δεν ξέρω.

Πραγματικά, πίστευα ότι την είχα ξεπεράσει αυτή τη μαλακία. Μόλις η Σάρων με έκανε τσακωτό και πούλησε όλα τα αυτοκίνητά μου –εκείνο το ένα μεθύσι μού κόστισε πάνω από μισό εκατομμύριο λίρες–, παρακολούθησα το πρόγραμμα «Ενενήντα συναντήσεις σε ενενήντα ημέρες» στο ξύλινο σπιτάκι των Ανώνυμων Αλκοολικών στο δυτικό Χόλιγουντ. Είναι κυριολεκτικά αυτό, μια ξύλινη καλύβα που βρίσκεται εκεί από το 1930 και κάτι. Παλιά ήταν η έδρα των Προσκόπων της Αμερικής ή τουλάχιστον έτσι μου έχουν πει. Τα κόκαλα του Μπέιντεν-Πάουελ* θα έτριζαν στον τάφο του αν ήξερε ότι ήμουν εκεί.

Μερικές φορές διασκεδάζεις σε αυτές τις συναντήσεις των Ανώνυμων Αλκοολικών. Μερικές φορές ακούς κάποια τρελά πράγματα.

* Ο Ρόμπερτ Μπέιντεν-Πάουελ (Robert Baden-Powell, 1857-1941) ήταν Βρετανός στρατηγός και ιδρυτής του προσκοπισμού. (Σ.Τ.Μ.)

Άλλες φορές, πάλι, είναι απλώς πολύ λυπηρό. Σου λένε: Ο εθισμός είναι πονηρός, δυνατός και σε δουλεύει ύπουλα. Όλα αυτά που λένε οι Ανώνυμοι Αλκοολικοί εμένα με βοήθησαν. Με έβαλαν στον δρόμο της επιστροφής στη νηφαλιότητα. Αν είσαι μόνος σου, η φωνή στο κεφάλι σου είναι πολύ πειστική. Αλλά δε θέλω κανείς να πιστεύει ότι είμαι ο προστάτης άγιος των αλκοολικών που αναρρώνουν. Αν θέλεις να πίνεις και νομίζεις ότι μπορείς να το διαχειριστείς, καλώς. Εγώ όμως έπρεπε να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου. Δεν μπορούσα να το διαχειριστώ.

Τώρα με τρομάζει το αλκοόλ, γιατί με μεταμορφώνει σε κάποιον άλλο. Ένα ποτό, και ο δαίμονας ξυπνά. Κάποτε είχα πλάκα όταν μεθούσα ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα. Τώρα όμως το μόνο που κάνω είναι να τσακώνομαι. Όλα τα μικρά προβλήματα που έχω με τους άλλους τα φέρνω στην επιφάνεια. Η στιγμή που νόμιζα ότι τελικά κατάφερα να απαλλαγώ από την εθιστική μου προσωπικότητα ήταν όταν η Σάρον έκανε μια θεραπεία με κεταμίνη. Όχι την παράνομη, που υποτίθεται ότι έπαιρνε ο Μάθιου Πέρι, αλλά μια ελεγχόμενη ιατρική θεραπεία, με τη συμμετοχή ψυχιάτρου. Μου έχουν πει ότι είναι πολύ αποτελεσματική για την κατάθλιψη. Κάθε φορά που πήγαινε για μια συνεδρία ερχόταν σπίτι με τα μάτια πρησμένα από το κλάμα. Και της έλεγα: «Ρε Σάρον, τι στον διάολο σου κάνουν εκεί;» Μου έλεγε ότι τη βοηθούσαν να αντιμετωπίσει τους δαίμονες του παρελθόντος της και ότι ίσως θα έπρεπε να το δοκιμάσω και εγώ, γιατί ο λόγος που δεν μπορούσα να μείνω νηφάλιος ήταν πιθανόν κάποια κρυμμένα προβλήματα.

Έτσι πήγα εκεί και το δοκίμασα. Φαινόταν καλύτερη ιδέα από το να πάρω ψυχοφάρμακα ή ό,τι άλλο μου πρότειναν εκείνη την εποχή.

Ξεκίνησαν με μια πολύ μικρή δόση. Μικροδόση, όπως την αποκαλούν. Αλλά τη στιγμή που ένιωσα να μου σκάει – μια πολύ μικρή

αλλά αδιαμφισβήτητη αλλαγή στη διάθεση- σκέφτηκα: Α, ναι, θα μπορούσα να περάσω πραγματικά καλά μ' αυτό. Είναι εντελώς διαφορετικό από τον τρόπο που η Σάρων αντιδρά στα ναρκωτικά. Αυτή μπορεί να τα παίρνει όποτε χρειάζεται. Εγώ θέλω να συνεχίζω να τα παίρνω μέχρι να λιποθυμήσω σε καμιά γωνιά και να αρχίσουν να μου τρέχουν σάλια. Αλλά αυτή τη φορά το πήρα χαμπάρι με τη μία τι ήταν και σκέφτηκα: Να πάει να γαμηθεί το κωλόπραμα, όχι και πάλι όχι.

Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια κατάφερα να είμαι πραγματικά ειλικρινής με τον εαυτό μου.

Λένε ότι ο εθισμός είναι σωματικός και πνευματικός. Το σωματικό κομμάτι είναι η επιθυμία που γεννιέται από τον εγκέφαλο. Και αυτό σου κλέβει το πνεύμα. Και με το να γίνεις νηφάλιος κερδίζεις πίσω το πνεύμα σου. Όταν βγήκα από την κλινική κεταμίνης, είπα στον εαυτό μου ότι δε θα επέτρεπα ποτέ ξανά στον εθισμό να μου κλέψει το πνεύμα.

Για πολύ καιρό μετά την αποτοξίνωση βρήκα αβλαβείς συνήθειες για να εθιστώ. Τσάι Yorkshire. Βιβλία με σπαζοκεφαλιές με κρυμμένες λέξεις. Αγγλικά γλυκά. Να σκισάρω. Να κάνω ασκήσεις με όργανα γυμναστικής. Να ανταλλάσσω αστεία μηνύματα με τον Μπίλι Μόρισον και άλλους φίλους. Αλλά τίποτα δεν είναι πραγματικά αβλαβές όταν η λέξη «μέτρο» δεν υπάρχει στο λεξικό σου.

Θυμάμαι την εποχή που αποφάσισα να κόψω το τσιγάρο και να καπνίζω περιστασιακά κανένα πούρο. Ήταν ύστερα από μια περίοδο, όπου είχα αρχίσει να φρικόρω από τη ζημιά που προκαλούσα στις φωνητικές μου χορδές. Η ιδέα ήταν ότι κόβοντας το τσιγάρο θα άφηνα τη φωνή μου να αναρρώσει, ενώ τα πούρα θα μου επέ-

τρεπαν να απολαμβάνω τη γεύση του καπνού πού και πού χωρίς να εισπνέω τον καπνό.

Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι ότι κάπνιζα τριάντα Montecristos την ημέρα, εισπνέοντας τον καπνό από όλα αυτά, και είχα μετατρέψει το μισό σπίτι μου σε υγραντήρα. Όταν ήρθε η ώρα να αρχίσω να τραγουδάω ξανά, η φωνή μου ήταν τόσο τραχιά, που με πονούσε ο κώλος μου. Οπότε σκέφτηκα, γάμα το, και επέστρεψα στα τσιγάρα. Αλλά στο μεταξύ είχα συνηθίσει να εισπνέω τον καπνό των πούρων, οπότε ακόμα και ένα πακέτο Marlboro κανονικό μου φαινόταν σαν να είχα τραβήξει μισή μαλακία. Μου πήρε χρόνια να απεξαρτηθώ από αυτά τα πράγματα. Η νικοτίνη είναι μακράν η πιο εθιστική ουσία που έχω βάλει ποτέ στο σώμα μου. Άνθρωποι που η ζωή τους έχει καταστραφεί από εμφύσημα και καρκίνο του πνεύμονα συνεχίζουν να καπνίζουν. Κάτι λέει αυτό για τη φύση αυτού του ναρκωτικού.

Από όλα τα φαινομενικά ακίνδυνα πράγματα στα οποία ήμουν εθισμένος, τα πιο επικίνδυνα ήταν τα φάρμακα που μου συνταγογραφούσαν οι γιατροί. Είτε ήταν Vicodin είτε φάρμακα για τον βήχα, πάντα ήταν η πιο επικίνδυνη κατρακύλα για μένα. Έτσι, όταν έκοψα τα ναρκωτικά, ανάγκασα τον εαυτό μου να μείνει όσο πιο μακριά γινόταν από τους γιατρούς.

Αλλά κατά τη διάρκεια της περιοδείας *No More Tours II* άρχισα να υποφέρω από σοβαρή φωνητική καταπόνηση. Δηλαδή, για δοκιμάστε να φωνάζετε με όλη σας τη δύναμη πάνω στη σκηνή για μιάμιση ώρα κάθε δεύτερη νύχτα για μήνες, με την υγρασία και τη θερμοκρασία να αλλάζουν σε κάθε χώρο... στην ηλικία των εξήντα εννέα.

Μη με παρεξηγείτε, για μερικούς τραγουδιστές δεν είναι καθόλου πρόβλημα αυτό. Πάρτε για παράδειγμα τον Έλτον Τζον. Μιλούσα μαζί του μια μέρα και μου είπε ότι μόλις είχε επιστρέψει από πε-

ριοδεία. Τον ρώτησα πόσες συναυλίες είχε δώσει στην περιοδεία. «Σαράντα οκτώ», μου απάντησε. Και εγώ ήμουν σε φάση: «Πολλές συναυλίες, ρε Έλτον... Πόσο κράτησε η περιοδεία;» Ανασήκωσε απλώς τους ώμους και είπε: «Σαράντα οκτώ μέρες». Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ο τύπος είναι ασταμάτητος. Έκανε το μόνιμο πρόγραμμα του στο Λας Βέγκας κατά τη διάρκεια της εβδομάδας και μετά πέταγε στην άλλη άκρη του κόσμου για να δώσει μερικές ακόμα συναυλίες το Σαββατοκύριακο. Αυτός ο άνθρωπος δουλεύει όλες τις μέρες του χρόνου. Ο τρόπος που βλέπει τη δουλειά του είναι τρελός. Εγώ δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Έρχεται μια στιγμή που το σώμα μου απλώς λέει: Άντε γαμήσου, όχι.

Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ, η απάντηση ήταν ένα φάρμακο που ονομάζεται Decadron ή δεξαμεθαζόνη. Είναι ένα είδος στεροειδούς, βασικά, που χρησιμοποιείται για τη θεραπεία των φλεγμονών. Σου δίνει ένα σπρώξιμο, να το πω έτσι. Μια ένεση και μπορείς να τραγουδήσεις και να ακουστείς μέχρι το φεγγάρι. Τώρα, δε θα πω ψέματα, στο παρελθόν έχω προκαλέσει την τύχη μου με το Decadron. Έχω κοροϊδέψει γιατρούς για να πάρω περισσότερο απ' ό,τι χρειαζόμουν – είτε σε μορφή χαπιών είτε σε σταγόνες είτε σε ενέσεις στον λαιμό μου. Αλλά μέχρι το *No More Tours II* δε μου είχε προκαλέσει ποτέ σοβαρά προβλήματα. Πολλοί τραγουδιστές το παρακάνουν. Φωνάζουν τόσο δυνατά, που καταλήγουν με όζους στις φωνητικές χορδές τους, οι οποίοι πρέπει να αφαιρεθούν χειρουργικά. Εγώ όχι.

Έτσι, μόλις ένιωσα ότι η φωνή μου έφθινε, πήγα σφαίρα στον γιατρό που με κουράρει για τις συναυλίες – αυτή τη φορά χωρίς να κρυφτώ, αλλά εν γνώσει της Σάρον– και πήρα δύο φιάλες υγρού Decadron.

Στην αρχή, ήταν σαν μαγικό ελιξίριο. Μπορούσα να βγάλω πέρα μια ολόκληρη παράσταση χωρίς κανένα πρόβλημα. Η έκταση της

φωνής μου και η αντοχή μου ήταν τόσο καλές, που θα μπορούσα να προσθέσω και μερικά τραγούδια των Bee Gees στο πρόγραμμα. Όπως συμβαίνει όμως με τα περισσότερα φάρμακα, ήταν «παίξε τώρα, πλήρωσε αργότερα» και πολύ σύντομα η θεραπεία έγινε χειρότερη από την ασθένεια.

Για να λέω και του στραβού το δίκιο, φυσικά, ο γιατρός μού είχε πει να παίρνω μόνο δύο σταγόνες κάθε βράδυ με το δείπνο. Αλλά αυτές οι δύο σταγόνες σύντομα έγιναν πέντε ή έξι, με ή χωρίς δείπνο. Μετά μερικές ακόμα πριν από τον ύπνο. Μετά μια δόση το επόμενο πρωί. Και μετά ξαναγύρισα στην παλιά ρουτίνα: «Γεια σου, γιατρέ, ο Όζι είμαι – *μπορώ να έχω λίγο ακόμα;*»

«Όζι, η φωνή σου είναι μια χαρά, δε χρειάζεσαι στεροειδή», μου έλεγε συνεχώς η Σάρον.

«Τι θα γίνει όμως αν σταματήσει να είναι μια χαρά όταν βρίσκομαι στη μέση μιας παράστασης;»

«Γι' αυτό κάνεις προθέρμανση. Για να μπορείς να καταλάβεις πώς νιώθεις».

«Ναι, αλλά ο γιατρός λέει...»

«Τον γιατρό τον έχεις του χεριού σου. ΣΤΑΜΑΤΑ. ΝΑ. ΤΑ. ΠΑΙΡΝΕΙΣ».

Αλλά η Σάρον ήταν απασχολημένη με το τοκ σόου της στο Λος Άντζελες και εγώ ταξίδευα από πόλη σε πόλη στην άλλη άκρη του κόσμου, οπότε δεν μπορούσε να κάνει και πολλά πέρα από το να με κατσαδιάζει κάθε φορά που μου τηλεφωνούσε.

Έτσι όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που χτύπησε η γνωστή «οργή των στεροειδών».

Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι ότι με κάποιον μυστήριο τρόπο απέκτησα ένα μαυρισμένο μάτι, που δεν μπορούσαν να κρύψουν ούτε καν με δύο στρώσεις θεατρικού μακιγιάζ. Ύστερα από αυτό η Σάρον έγινε πολύ αυστηρή μαζί μου. Προσέλαβε έναν τύπο,

στρατιωτικό, με σβέρκο πιο φαρδύ κι από τη διασταύρωση του Γουάτφορντ Γκαπ, για να με προσέχει. Δεν έχω ιδέα πού τον βρήκε. Εμφανίστηκε έτσι απλά μια μέρα δίπλα μου, σαν ένα θυμωμένο βουνό με ανθρώπινη μορφή, και δεν έφυγε ποτέ. Η Σάρον μού έλεγε συνεχώς ότι είχα παραισθήσεις τη νύχτα, είτε όταν ήμουν έτοιμος να κοιμηθώ είτε όταν ξυπνούσα. Είπε ότι έτσι χτύπησα με το κεφάλι μου στο τραπεζάκι του σαλονιού και απέκτησα το μαυρισμένο μάτι. Δεν το θυμόμουν αυτό. Για κείνη, αυτό επιβεβαίωσε το επιχείρημά της. Για μένα, ένιωθα ότι όλα με εκνευρίζουν χωρίς λόγο.

Η Σάρον επέμενε να με πάει σε νευρολόγο. Ο γιος μου, ο Τζακ, ανησυχούσε μήπως είχα το ίδιο πρόβλημα που έπληξε και τον αγαπημένο φίλο της Σάρον, τον Ρόμπιν Γουίλιαμς – τη νόσο Lewy*. Δεν ήταν ότι έβλεπα εξωγήινους να αιωρούνται πάνω από το κρεβάτι μου ή κάτι τέτοιο. Αλλά ήταν αρκετά άσχημο το γεγονός ότι μιλούσα σε ανθρώπους που δεν ήταν εκεί. Ή νόμιζα ότι τα παιδιά έκαναν πάρτι στο δωμάτιό μου ή θύμωνα και κατέληγα να σπάω έπιπλα – και ξυπνούσα χωρίς να έχω ιδέα πώς είχε συμβεί.

Το ότι είχα Πάρκινσον ήταν μέρος του προβλήματος. Οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν σκέφτονται το Πάρκινσον, έχουν στον νου τους αυτό που έχει ο ηθοποιός Μάικλ Τζ. Φοξ. Η δική μου περίπτωση δεν είναι τόσο σοβαρή. Για την ακρίβεια, οι γιατροί μού έχουν πει ότι είναι αρκετά ήπια. Ωστόσο, η ασθένεια έχει κάνει δύσκαμπτους τους μους μου, γεγονός που επηρεάζει τον τρόπο που περπατάω και μιλάω, ενώ τα χάπια που παίρνω για να την ελέγχω έχουν παρενέργειες. Το

* Η άνοια με σωματία του Lewy (ή νόσος Lewy) είναι μια πάθηση του εγκεφάλου που επηρεάζει τη σκέψη, τη μνήμη και τις κινήσεις του σώματος. Αυτή η ασθένεια προκαλεί τη συσσώρευση ακανόνιστων πρωτεϊνών στον εγκέφαλο, με αποτέλεσμα να εμφανίζονται συμπτώματα όπως προβλήματα στην κίνηση, σύγχυση και αλλαγές στη διάθεση. (Σ.Τ.Μ.)

φάρμακο που έπαιρνα τότε, το Sinemet, είναι γνωστό ότι προκαλεί σύγχυση σε κάποιους ανθρώπους – μαζί με ανησυχία, εφιάλτες, νευρικότητα και όλες αυτές τις μαλακίες. Και όταν πρόσθεσα ένα μπουκάλι στεροειδών την ημέρα στο μείγμα, έγινα πιο μπριζωμένος κι από το Εθνικό Δίκτυο Ηλεκτρικής Ενέργειας.

Επιπλέον, είχα αρχίσει να υποφέρω από πολύ έντονο τρακ όταν έβγαινα στη σκηνή, εν μέρει επειδή με είχε πιάσει παράνοια στο ενδεχόμενο να χάσω τη φωνή μου. Αυτό μου προκαλούσε τρομερή αϋπνία, η οποία μου έφερνε ακόμα περισσότερο εκνευρισμό. Η Σάρον ανησυχούσε τόσο πολύ, που έβαλε τα παιδιά, εκ περιτροπής, να έρχονται αεροπορικώς σε κάθε συναυλία για να με προσέχουν.

Ο Τζακ ερχόταν το ένα Σαββατοκύριακο, η Κέλι το επόμενο, η Έιμι το μεθεπόμενο. Μπόρεσα έτσι ακόμα και να περάσω χρόνο με μερικά από τα εγγόνια. Έχω δέκα τώρα, μπορείς να το πιστέψεις; Είναι η κόρη του Τζακ, η Περλ, που τότε ήταν έξι χρόνων. Ο Άντι, που πρέπει να ήταν τριών. Και η Μίνι, που ήταν μωρό τότε. (Η κόρη του, η Μέιπλ, δεν είχε γεννηθεί ακόμη.) Από τότε η Κέλι απέκτησε τον μικρό Σιντ, που είναι πολύ ζωηρός. Κουράζομαι και μόνο που τον παρακολουθώ. Τα άλλα εγγόνια μου είναι από τον πρώτο μου γάμο. Η Μάια και ο Ελάιτζα από τον γιο μου Λούις, και ο Χάρι, η Ιζαμπέλ και η Κίτι από την κόρη μου Τζέσικα.

Τέλος πάντων, όλη αυτή η επιπλέον υποστήριξη ήταν αποτελεσματική. Όταν το *No More Tours II* έφτασε στη Βόρεια Αμερική, λίγο πριν από τα γενέθλιά μου, ένιωθα πολύ καλύτερα. Που ήταν πολύ καλό, γιατί μας έμεναν ακόμη τριάντα συναυλίες.

Όλα φαίνονταν καλά πάλι.

Αλλά εγώ δεν ήμουν καλά. Πήγαινα καρφωτός να πέσω σε τοίχο.

Επειδή το Decadron προκαλούσε ζημιά που κανείς δεν μπορούσε να δει.

«Με ρωτάνε διάφοροι, αν μπορούσες να τα κάνεις όλα από την αρχή, γνωρίζοντας αυτά που ξέρεις τώρα, θα άλλαζες κάτι; Κι εγώ τους λέω, όχι, ρε, ούτε γι' αστείο. Αν ήμουν καθαρός και νηφάλιος, δε θα ήμουν ο Όζι. Αν έκανα κανονικά, λογικά πράγματα, δε θα ήμουν ο Όζι».

Σύζυγος. Πατέρας. Παππούς.

Είδωλο.

1948-2025

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6349-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 32432